

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 30.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **2750** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 25, ал. 2 от Закона за правната помощ /ЗПП/, във връзка с чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба К. Р. О. с адрес: с Градец, община К., област С., К. З. № 11 срещу Решение № 10-0715/11.03.2010 г. на П. на Н. Б. за П. помощ /НБПП/, с което на О. е отказано предоставяне на П. помощ.

В жалбата, от съда се иска оспореното решение да бъде отменено, като въпросът се реши по същество и на оспорващия се предостави П. помощ по реда на ЗПП. Твърди се, че становището за липсата на условия за отпускане на помощ по реда на чл. 9 от Правилника за Прилагана на закона за социално подпомагане /ППЗСП/ е неправилно, предвид изключително ниските доходи на О. и семейството му. Посочва се, че решението не е справедливо и чрез него се ограничава гарантирания на всяко лице достъп до правосъдие.

Ответникът по оспорването, в лицето на П. на НБПП, чрез юрисконсулт В, намира жалбата за неоснователна, а постановеното решение за правилно и законосъобразно.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба – декларация рег. индекс 10-07-2010 г, О. е поискал да му се предостави правно помощ по реда на чл. 21, т. 1 и т. 2 от ЗПП. Към

молбата са приложени документи.

От нотариален акт № 22, том I, дело 47/1979 г., се установява, че О. е собственик на недвижим имот – земя и сгради, в с. Градец, окръг С..

Видно от удостоверение № 94КК-0003/09.02.2010 г., К. О. не е получавал помощ по чл. 9 от ППЗСП от 01.01.2010 г. до момента.

Съгласно експертно решение № 0475 от 01.03.1996 г., на Радка Илиева Оцова, съпруга на оспорващия, видно от посочената по-горе декларация, е поставена диагноза есенциална хипертония и др., поради което ѝ е определена Трета Група инвалидност.

От писмо на Директора на Дирекция „Социално подпомагане” – гр. К. се установява, че К. О. не отговаря на условията за получаване на месечни социални помощи.

Видно от удостоверение № П-65 от 04.01.2010 г., издадено от РУ „СО” – гр. С., оспорващият получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на 100,86 лева.

С решение № 10-0715/11.03.2010 г. на П. на Н. Б. за П. помощ /НБПП/ е отказал предоставяне на П. помощ.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от П. страна следното:

По допустимостта на жалбата: Решението на П. на НБПП е съобщено на К. О., чрез изпращането му по пощата, като видно от приложеното по делото известие за доставяне, пратката е получена на 17.03.2010 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 07.04.2010 г. /вх. № 10-07-15/. Същата е изпратена по пощата на 31.03.2010 г. Това се установява от положеното клеймо върху лицевата страна на пощенския плик, приложен към оригинала на административната преписка, която е върната на административния орган на 09.06.2010 г. /л.37/. Оспорването е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да постанови оспорения отказ компетентният административен орган е приел, че не са налице условията за предоставяне на П. помощ на оспорващия, защото не отговаря на условията по чл. 9 от ППЗСП. Прието е, че с молба-декларацията на О. е поискал предоставяне на П. помощ по чл. 21, т. 1 от ЗПП - консултация с оглед постигане на споразумение преди започване на съдопроизводството или за завеждане на дело и по т. 2 - подготовка на документи за завеждане на дело. Тези два вида П. помощ се предоставят на лицата по чл. 22, ал. 1 и ал. 2 от ЗПП, а обстоятелствата по тях се удостоверяват с описаните в ал. 3 доказателства. На основание чл. 25, ал. 2 от ЗПП в случаите по чл. 21, т. 1 и 2 решението за предоставяне на П. помощ се взема от П. на НБПП, след представяне на заповедта, съдебното решение или удостоверението по чл. 22, ал. 3, а отказът се обжалва по реда на АПК.

В разглеждания случай е безспорно, че К. О. не е получавал през 2010 г. помощи по реда на ППЗСП.

От 01.01.2007 г. Република Б е пълноправен член на Европейския съюз. Съгласно чл. 6 от Договора за Европейския Съюз /ДЕС/, съюзът зачита правата, свободите и принципите, определени в Хартата на основните права на Европейския съюз от 7 декември 2000 г., адаптирана на 12 декември 2007 г. в С, която има същата юридическа сила като Договорите. Видно от чл. 47, параграф 3 от Хартата, на лицата, които не

разполагат с достатъчно средства, се предоставя П. помощ, доколкото тази помощ е необходима, за да се осигури реален достъп до правосъдие.

Известно е, че нормите на първичното и вторичното право на ЕС имат непосредствена приложимост в страните-членки, т.е. не е необходимо да има някакви действия от страна на изпълнителната или законодателната власт в съответната държава, за да могат тези норми да бъдат прилагани от административните и съдебните органи.

От друга страна, по силата на принципа на директния ефект на действието на правните норми на ЕО и ЕС, засегнатите лица могат да защитят породените от нея права пред националния съд.

В правната теория и доктрина е прието, че правото на ЕС се ползва с безусловно върховенство /примат/, пред цялото действащо национално законодателство, в случай на противоречие между тях и съответните органи са длъжни да приложат, не нормите на Н. право, а тези на правото на ЕС.

В разглеждания случай съдът намира, че чл. 22, ал. 3 от ЗПП е в противоречие, както с посочените по-горе норми от Хартата, така и с общата цел на ЗПП – да се гарантира равен достъп на лицата до правосъдие чрез осигуряване и предоставяне на ефективна П. помощ.

Основен принцип на правовата държава е да осигури възможности за всички нейни граждани да получат защита на своите законни права и интереси пред компетентния съд, в случай, че те са нарушени или застрашени. Ако дадено лице не разполага с необходимите познания и няма финансова възможност да си позволи заплащане на възнаграждение за адвокат, държавата следва да го подпомогне, като му осигури съответната П. помощ.

Въпросът дали едно лице има или няма средства, чрез които да плати за извършването на конкретни юридически услуги следва да се разглежда с оглед спецификата на всеки конкретен случай, в който да се преценява най-вече здравословния и социален статус на търсещия П. помощ, неговата възраст, образователно и интелектуално ниво и характера на правата и интересите, които според него са нарушени и от чиято защита то се нуждае пред съда.

По тези съображения не следва да се изследва въпроса, дали дадено лице, което търси защита нарушени права и интереси, отговаря или не на критериите за получаване на месечни социални помощи по реда на правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане. Това е така, защото нарушението на едно законно право може да е толкова тежко, че при липса на адекватна и ефективна защита, то да нанесе непоправими вреди за лицето. По една или друга причина може лицето в дадения момент да не отговаря на установените условия за предоставяне на социална помощ, от което следва автоматично, че за него няма да има възможност да бъде извършена съдебна проверка на твърденията му, която в правовата държава се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на частноправните субекти. Не е без значение и факта, че условията за предоставяне на месечни социални помощи са определени в акт на МС и същите зависят от т.нар. диференциран минимален доход, свързан с конкретната икономическа и политическа ситуация в страната и с волята на изпълнителната власт.

В разглеждания случай, оспорващият О. е лице на възраст над 70 години, което не притежава недвижимо имущество, освен жилището, в което живее със съпругата си – инвалид. От удостоверението на РУ „СО” – гр. С. се установява, че получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на 100,86 лева, а съпругата му 170 лева.

Двамата живеят сами, като по този начин не разчитат на помощ от свои близки.

В молбата на О. до министъра на правосъдието се твърди, че желае да заведе дело по реда на ЗОДОВ, защото през 70-те години е бил несправедливо обвинен и осъден, само на основание на собствените си самопризнания, т.е. той е навел доводи, за това, че са му били засегнати права и интереси.

О. се нуждае от П. помощ за да може да подготви съдебната си претенция за овъзмездяване на твърдените от него вреди, а от събраните доказателства не може да се направи извод, че същият има възможност да заплати за получаване на П. помощ.

В тази връзка съдът намира, че следва да отбележи, че жалбоподателят е могъл самостоятелно да изготви и депозира исковата си претенция и заедно с нея да поиска предоставянето на П. помощ от съответния съд, който при установения му здравен, социален и имуществен статус най-вероятно е щял да му я предостави, без да изследва въпроса, дали О. има право на помощи по реда на ППЗСП.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при несъответствие с материалноправните разпоредби, съдържащи се в първичното право на ЕС /чл. 47 от Хартата, във връзка с чл. 6 от ДЕС/ и целта на закона, поради което следва да бъде отменено, като делото се върне като преписка на П. на НБПП за издаване на ново решение, чрез което да се предостави на К. О. П. помощ по реда на чл. 22, т. и т. 2 от ЗПП.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващият не е поискал такива, на същият не следва да се присъждат разноски.

Водим от горното и на основание чл. 173, ал. 1, пр. 2 и чл. 174 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба К. Р. О. с адрес: с Градец, община К., област С., К. 3. № 11 Решение № 10-0715/11.03.2010 г. на П. на Н. Б. за П. помощ /НБПП/, с което на О. е отказано предоставяне на П. помощ по реда на чл. 22, т. 1 и т. 2 от ЗПП.

ВРЪЩА ДЕЛОТО КАТО ПРЕПИСКА на П. на НБПП за издаване на ново решение, чрез което да се предостави на К. О. П. помощ по реда на чл. 22, т. 1 и т. 2 от ЗПП.

ОПРЕДЕЛЯ СРОК от 14 дни за издаване на решението.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.